„Când nu mai eşti copil, ai murit de mult.”

- Constantin Brâncuși

NAȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Serie Nouă
Anul XV

Numărul 801
28 oct. - 3 nov. 2026

Informație, opinie și atitudine publicistică

Fruncea tichiei de mărgăritar și a scăfârliei goale în iarnă: „înfrățirea” cu orașele Ucrainei…

Cezar Adonis Mihalache

Nu este un gest de curtoazie față de țările care au ajutat-o… Ci strict un interes pragmatic, ca o altă etapă din planul (lor!) ambițios de a mai face rost de câte ceva… Ca un alt mijloc de a mai „mulge” ceva. Și nu, nu mizilicuri, „ajutoare”, așa cum primeam noi în decembrie ’89… Nu alimente expirate și tone de haine uzate… Deșeuri… Care, aveam să înțelegem decenii mai târziu, da!, erau „aur”, dar nu pentru noi, căci eram prea săraci, prea neștiutori, prea nerăbdători în a recupera etapele capitalismului pierdut, și nu le vedeam adevărata „valoare”, ci pentru aceia care ni le expediau pentru a scăpa de ele… Gunoaie de care se lepădau într-o formulă rapidă, ieftină, convenabilă… Într-un proces ce a continuat și deceniile de după momentul în care am înțeles „valoarea” lor… Ei, bine, deși vine o iarnă grea, Kievul nu așteaptă asemenea ajutoare… Și într-un plan bine definit, trece la următorul nivel de a mai mulge din afara granițelor sale ceea ce are nevoie… Prin „înfrățirea” cu orașele statelor vecine… Cu noi, în frunte, fruncea înfrățirii dintre tichia de mărgăritar și scăfârlia goală în iarnă… Iar cum nevoile sunt mari pentru ucrainieni, „stringente”- le plâng unii de grijă, de parcă doar la ei vine iarna, Bucureștiul a accelerat procesul de înfrățire cu Kievul… Nu pentru legături culturale, spirituale, religioase, identitar etnice, pentru asigurarea drepturilor minorității noastre de acolo, ori pentru vari valențe culturale (ne)moștenite, ci pentru a le mai da câte ceva să treacă iarna… Da! În capitala unei țări care se pregătește, mai mult decât de o iarnă, practic de o penurie severă în zona energetică (și adevărul că nici nu este nevoie de un ger prea insistent pentru a ne pune orașele, țara pe de-a întregul, pe butuci…), se pune problema înfrățiri pe repede înainte pentru a trimite Kievului mijloacele tehnice necesare „să treacă iarna” (dar și pentru alocarea de bani direct din bugetul Bucureștiului!)… Pe noi, însă, cine ne trece iarna?… Mai ales când avem, oficial, nu pe surse scurse, previziuni ce impun planificări de austeritate energetică… De la prelungiri ale stării de alertă din timpul secetei, și posibilitatea dată unui operator național de a închide, printr-o decizie unilaterală, consumatorii industriali (într-un tipar de posibile deconectări ținut „la secret”, lista operatorilor industriali vizați nefiind publică, doar-doar s-o mai face un blat de comisionare și din ierarhizarea priorităților și a facilitării menținerii „în priză” a unor mari consumatori, nu-i așa?!), la inevitabile penurii de motorină (stocurile fiind total insuficiente în prag de iarnă)…

În acest peisaj sever pentru noi, se înfrățește Bucureștiul cu Kievul! Să-i putem trimite, legal, că trebuie declasate din inventarul autorităților (din cel al nevoilor populației au făcut-o deja) generatoare… Ălea care, probabil, în „tabloul” penuriei pe care deja oficialii au anunțat-o, fără a se îngriji tocmai să facă rost de motorină, dacă tot nu vom mai avea combustibili să le pornim, să le dăm. Apoi și bani… Că, de la o vreme, pentru guvernanți, autorități, politicieni, Ucraina a devenit mai importantă decât noi… Decât grijile, nevoile, problemele noastre… Ba, s-a creat un soi de ierarhizare a necesităților social-economice ale Ucrainei în raport cu noi… Totul pentru bunăstarea Ucrainei… Chiar dacă noi suntem aceia care ne prăbușim într-o subzistență de țară… Proiecte peste proiecte… Doar pentru Ucraina! Viitorul, prioritizat! Dar numai cel al Ucrainei! Planuri de transfer (energetic, dar lista este deschisă!) pentru Ucraina, în care asigurarea unui minim necesar pentru noi nu mai contează. Dăm energie electrică, dăm combustibilii, gaze naturale… Mâine-poimâine, chiar Țara… Că noi, oricum contăm prea puțin pentru, și aici este tragedia, a ne mai păsa chiar nouă de noi…

Or, trebuie să punem opreliște acestui proces de a da totul altora… Altminteri, ne vom trezi că doar a vorbi despre noi, ca țară, va deveni imputabil, va deveni delict de opinie (inclusiv anti-ucraineană)… Pașii s-au făcut. Și nu este departe ziua în care simpla vehiculare a sintagmei „Totul pentru țară!” (Țara Noastră!), va deveni motiv de hăituire. Iar cei ce nu își vor asuma plata acestei slave dată altora vor fi pedepsiți… Și suntem deja, într-un fel, cu impozitele, cu bani ce ne sunt spoliați din buzunare și îndreptați spre nevoile altora, acolo. Căci, tot ceea ce ar fi trebuit să se facă din banii noștri din impozite se face „din banii Europei”, din banii „primiți” în împrumuturi înrobitoare, pentru ca banii din zona noastră fiscală, de țară, să fie dați acelor altora… Deja plătim mult prea mult pentru a susține dezvoltarea Ucrainei, pentru că asta se întâmplă, nu este vorba de o susținere de subzistență a acesteia, ci de o dezvoltare și expansiune… Am cedat piețe de desfacere, am dat puținele fabrici rămase, ne-am blocat rutele de export de cereale (vagoanele noastre devenind, practic, silozuri de stocare), iar acum le dăm și din rezerva de urgență, de calamități… Iar în tot acest timp, inclusiv pe sărăcia noastră vândută de acești borfași ce ne conduc, Ucraina crește… Și-a înzecit transportul de marfă pe Dunăre… Are sute de vapoare, „în așteptare”, în zona radelor portuare… Are mii de vagoane în zonele de infrastructură feroviară… Are mii de camioane în punctele de graniță… Or, totuși, de unde această resursă de transport pentru o țară care o duce atât de rău încât are nevoie de acel minim de urgență al nostru?!… Pentru că doar ne facem că nu vedem… Nici trenurile, nici TIR -urile, nici vapoarele… Nu vedem o Deltă care seacă din cauza lucrărilor de pe Bîstroe… Nu vedem dezechilibrul hidric major al Dunării, da!, într-o perioadă de secetă istorică, dar care pare a ne pune doar nouă probleme de „black out” tehnic… Cu o centrală nucleară oprită din cauza lipsei unui minim aflux de apă… Și nu vedem, nu vrem să vedem și să înțelegem, ba, ne certăm pe terțe rețele sociale, ca mari specialiști în al nimicului, că Ungaria și Bulgaria fac față unui episod hidric sever al Dunării, și numai noi suntem cei eșuați pe un mal înnisipat în interesele obscure ale unei guvernări vândute intereselor bruxeleze și ucrainiene… Și nu vedem nici epilogul acestui tragism de țară, când, nu peste atât de îndepărtate vremuri, cronicarii vor spune că acel „Vai, săracii de ei!” nu se referea la cei ce intrau în război (pentru a fi mai puternici, economic), ci la aceia care le serveau drept afet cărător…

Nu!… Nu mai da din mâânăăă!…

Viorel Patrichi

De ce a ridicat mâna, domne? De asta avem noi nevoie în viața publică? De ce are atâtea telefoane?… Când văd circul juridico-politicianist din jurul lui Călin Georgescu, mi-aduc aminte de scena cu Dumitru Mazilu pe tanc din ianuarie 1990. Aflând că Mazilu este opțiunea americanilor, doi colonei l-au ascuns în unicul hotel din Alexandria ÎNAINTE. Apoi, tot ei l-au lepădat în piață DUPĂ cu ordinul clar: te urci pe tanc și spui orice, îl înjuri pe Iliescu, pe Fecioara Maria, dar nu zici nimic de Securitate! Și a urcat. În dulcele stil bolșevic, Ion Iliescu l-a lăsat să vorbească primul. Apoi a urcat pe tanc o luptătoreasă care l-a dat în vileag că era fecior de Securitate. În acel moment, Mazilu s-a muiat și Iliescu a juisat. S-a declanșat școala de la Moscova și Ionel a început să dea din mâini ca Mult Prea Împușcatu. Luptătoreasa de pe tanc a început să strige: „Nu mai da din mâânăăă!…” Și toată piața scanda: „Nu mai da din mâânăăă!…” , „Nu mai da din mâânăăă!…” În acel moment, se produce metamorfoza lui Ion Ilici: a apucat strâns cu amândouă mâinile căciula lui de astrahan cafeniu ca să nu mai dea din mâini. În acel moment, căciula era puterea pe care Ion Iliescu o apuca, o strângea, s-ar fi târât după ea. Ghearele lui Ion Iliescu nu i-au preocupat pe judecători, chiar dacă erau mai periculoase pentru România.

Călin Georgescu a salutat și el mulțimea cu mâna ridicată. Nu știu dacă avea în minte atunci modelul tragic al lui Corneliu Codreanu, dar era clar că nu vrea „să apuce” puterea. A fost suficient ca prietenii de la Buhuși să-i sară în cârcă, iar servitorii din oficiu s-au întrecut pe ei înșiși: ne-ai stricat microfoanele din dotare, pe care ți le-am montat în dormitor ca să auzim și noi gângurelili, ai dat din mâini ca ĂLA, nu ai declarat 72 de lei, ai intrat cu mitraliera pe camion în București, am văzut noi la televizor… Dacă dai din mâini, vin procurorii. Nu mai trebuie să dea nimeni telefoane „luați-l, bă, pe ăla!”… Eu cred că trebuie să luăm poziție de drepți în viața publică, așa, ca Nicușor Daniel Dan pe lângă covorul roșu, să nu se interpreteze. Ne comportăm ca pe aleile unui balamuc. Și ce dacă dă omul din mâini? Să dea cât poftește, noi îl votăm tot pe Nicușor Daniel Dan pentru ideile lui salvatoare. Omul dă din mâini de pe când era în grotă. Și nu i-a tăiat nimeni mâinile, nici nu le-a legat. Numai Saddam Hussein tăia mâna care a furat. Unii erau stângaci… Și Trump e legionar pentru că duce mâna la inimă pe timpul imnului. La fel și marele Elon. Ce facem? Eu zic să cerem extrădarea lor în România ca să fie „judecați cu celeritate” de Justiția lui Nicușor. Ei vor să-l elimine pe Călin Georgescu din viața publică și ajung la manifestări ridicole.

Oare chiar ne-am smintit cu totul? Se pare că da. Procurorii și judecătorii fac acest joc lamentabil la comandă politică, asta e concluzia, altfel nu ar participa senin la acest circ demn de perioada interbelică. Porumbelele de la toate televiziunile se manifestă isteric. Călin Georgescu a avut 27 de telefoane! Ei, și? „Nu mai poți vorbi la telefon în țara asta, îmi spunea Adrian Porumboiu după ce Ponta și Constantin i-au făcut praf afacerea cu sprinul agenților fiindcă nu a vrut să le dea un milion de euro ca șpagă electorală. M-am dus la Viena ca să dau un telefon! Când m-am întors pe aeroportul Băneasa, mă aștepta un tânăr la scara avionului. „Domnule Porumboiu, nu trebuia să mergeți la Viena ca să dați un telefon…”. Până se vor dumiri judecătorii, vă rog să lăsați mâinile libere să vă exprime așa cum simt ele.

Pe marginea prăpastiei...

Gheorghe Pipera

Tăcerea nu este goală; este grea, sufocantă și încărcată de o violență care nu mai simte nevoia să se anunțe cu surle și trâmbițe. Timp de decenii, am fost condiționați să ne așteptăm ca apocalipsa să sosească cu un bubuit puternic, o ciupercă atomică, un război declarat, un tratat formal de agresiune semnat cu sânge. Totuși, în timp ce ne aflăm pe marginea prăpastiei a ceea ce ar putea fi deja al treilea conflict global, lumea nu urlă; ea geme. Observația este de o perspicacitate

înfiorătoare: în timp ce Peninsula Coreeană scârțâie sub presiunea tensiunii, Europa se îneacă în haos, iar Orientul Mijlociu se încurcă într-un nod nesfârșit de conflicte sectare și geopolitice, rămânem cu o singură întrebare terifiantă: a început deja Al Treilea Război Mondial, ascuns chiar sub ochii noștri, sub masca unui „conflict hibrid” și a unei „competiții pentru resurse”? Pentru a înțelege această nouă paradigmă, trebuie mai întâi să refacem definiția arhaică a războiului. Modelul secolului al XX-lea se baza pe linii de front clare, soldați în uniformă și declarații oficiale de suveranitate. Astăzi, câmpul de luptă este fluid, infiltrându-se în sferele digitală, economică și psihologică. „Lupta de clasă” menționată nu mai este doar o dialectică marxistă, ci o luptă brutală pentru resursele necesare supraviețuirii, energie, minerale rare, apă și securitate alimentară. Atunci când națiunile transformă lanțurile de aprovizionare în arme, când algoritmii destabilizează democrațiile și când miliții interpuse acționează ca brațe prelungite ale marilor puteri, distincția dintre pace și război dispare. Nu asistăm la o pauză între conflicte; trăim un război global continuu, de mică intensitate, care pur și simplu și-a schimbat camuflajul.

Să luăm exemplul Peninsulei Coreene. Descrierea Coreei de Nord și a celei de Sud care încep să „țipe” sau să „scârțâie” (o metaforă viscerală pentru tensiunea în creștere) subliniază situația unei regiuni care a fost, multă vreme, cel mai periculos butoi cu pulbere al lumii. Totuși, escaladarea actuală nu este un fenomen izolat. Este sincronizată. Retorica belicoasă de la Phenian este oglindită de intensificarea exercițiilor navale în Pacific și de înăsprirea sancțiunilor din partea Occidentului. Nu este vorba doar de o simplă postură; este strângerea unui laț. Peninsula servește drept microcosmos al unei disocieri strategice mai ample, în care rigiditatea ideologică se întâlnește cu tactica periculoasă a „mersului pe marginea prăpastiei” nucleare. Dacă o scânteie aprinde ceva aici, focul nu se va limita la nivel local; va cuprinde întreaga rețea complexă de alianțe care se întinde de la Washington până la Tokyo, aruncând economia globală într-o spirală din care s-ar putea să nu-și mai revină niciodată.

Între timp, Europa se află într-o stare de profundă dezordine, descrisă sugestiv drept „haos”. Continentul, odinioară un far al integrării democratice liberale, se fragmentează sub povara insecurității energetice, a crizelor refugiaților și a umbrei renăscute a expansionismului rus. Războiul din Ucraina nu a fost o anomalie, ci prima salvă a unei lupte reînnoite pentru dominația asupra continentului. Acest „haos” nu înseamnă doar instabilitate politică; este vorba despre erodarea ordinii stabilite după Războiul Rece. Pe măsură ce națiunile europene se confruntă cu populismul intern și cu amenințările externe, capacitatea lor de a proiecta stabilitate scade, creând un vid pe care puterile adverse sunt dornice să-l umple. Vechea solidaritate se fisurează, fiind înlocuită de o luptă disperată pentru supraviețuirea națională, o oglindire a acelor războaie pentru resurse care definesc această nouă eră. În Orientul Mijlociu, situația este și mai încâlcită. Conflictul nu mai este o confruntare binară între state, ci o luptă cu multiple straturi, în care sunt implicați actori statali, grupări interpuse (proxy), ideologii religioase și intervenții străine. Expresia „Orientul Mijlociu în conflict cu Orientul Apropiat” sugerează o fragmentare atât de profundă, încât distincțiile geografice și culturale se estompează, transformând totul într-o zonă unică de instabilitate perpetuă. Aici, lupta pentru resurse, în special petrol și gaze, este împletită cu narațiuni religioase existențiale. Fiecare cioc-nire în Gaza, fiecare atac cu drone în Yemen și fiecare ruptură diplomatică în Golf provoacă unde de șoc pe piețele energetice globale. Această regiune a devenit focarul neliniștii mondiale, unde nemulțumirile locale sunt amplificate de puteri globale aflate în căutarea unor pârghii de influență, transformând fiecare colț de stradă într-un potențial declanșator al unei escaladări de proporții.

Ceea ce leagă între ele aceste teatre de operațiuni disparate este trecerea de la războiul ideologic la războiul pentru resurse. „Lupta de clasă” a evoluat într-o luptă geopolitică pentru mijloacele de existență. Națiunile nu mai luptă doar pentru teritorii sau ideologii, ci pentru controlul asupra litiului necesar bateriilor, al semiconductorilor care alimentează inteligența artificială și al conductelor prin care circulă energia.

Această realitate materialistă înlătură pretențiile morale ale diplomației. Atunci când supraviețuirea este în joc, dreptul internațional devine mai degrabă o sugestie decât o regulă. Tăcerea pe care o percepem este sunetul guvernelor care își calculează riscurile, al serviciilor de informații care acționează în umbră și al economiilor care sunt, în mod discret, militarizate. Nu ni se vorbește despre Al Treilea Război Mondial, deoarece acesta nu seamănă cu cel din filme; el ia forma inflației, a atacurilor cibernetice, a perturbărilor în lanțurile de aprovizionare și a ultimatumurilor diplomatice. Prin urmare, răspunsul la întrebarea obsesivă este probabil da. Al Treilea Război Mondial a început, nu cu o declarație, ci cu o intruziune treptată și insidioasă. Este un război de uzură purtat pe mai multe fronturi, unde victimele sunt măsurate în colaps economic, fragmentare socială și libertăți pierdute, mai degrabă decât doar în numărul de victime. Pericolul constă în automulțumirea noastră, în dorința noastră de a normaliza anormalul. Refuzând să numim conflictul, riscăm să ne îndreptăm spre o escaladare cinetică care ar putea spulbera iluziile rămase de pace. Trebuie să ne trezim la realitatea că „Țipătul” Coreilor, „Haosul” Europei și „Certurile” Orientului Mijlociu nu sunt incidente izolate, ci simptome ale unui eșec sistemic global. Al Treilea Război Mondial nu vine; este aici, purtând masca crizei cotidiene. A-l recunoaște este primul pas către prevenirea fazei sale finale, catastrofale. Dacă vom continua să ignorăm fumul, ne vom găsi în curând cuprinși de flăcări, întrebându-ne cum nu am reușit să vedem focul cât timp era încă doar o scânteie. Să fie pace!

Cine v-a numit stăpânii României, tovărăși procurori?

Zoe Dantes

Există momente în care ai impresia că România n-a ieșit niciodată cu adevărat din epoca în care cetățeanul trebuia să stea drepți în fața celor care împărțeau dreptatea după cum îi tăia capul. S-au schimbat costumele, s-au lustruit birourile, s-au înmulțit siglele instituțiilor și s-a modernizat limbajul administrativ. Numai năravul pare să fi rămas același: omul trebuie pus la punct, iar restul societății trebuie să priceapă mesajul. Ei bine, să priceapă și domnii procurori un lucru: România NU este moșia lor, iar cetățenii nu sunt supușii nimănui! Potrivit declarației făcute public de avocatul Cristian Sîrbu, procurorul ar fi susținut, în esență, că Bogdan Pește trebuie arestat pentru a transmite societății un semnal despre cine este tolerat în libertate și cine nu. Dacă relatarea redă fidel cuvintele rostite în sala de judecată, atunci să ne explice cineva, cu Constituția în față și fără abureli juridice, în ce articol de lege au găsit dumnealor dreptul de a împărți cetățenii în persoane pe care le tolerează și persoane pe care le vor după gratii, ca să priceapă restul populației cum stă treaba. La ce facultate se predă disciplina „Arestarea preventivă ca metodă de educare a societății”? Și în ce manual de procedură penală scrie că un om poate fi transformat într-un afiș publicitar pentru autoritatea procurorului? În manualul de propagandă, probabil. Să fie foarte clar: procurorul nu este Dumnezeu, nu este suveranul țării și nici directorul unui penitenciar imaginar din care trimite oameni după bunul plac, pentru a da lecții societății. Este un așa-zis magistrat, deși nu e, cu atribuții stabilite prin lege, obligat să respecte drepturile fundamentale ale persoanei. Funcția nu îi conferă puteri supranaturale, iar roba nu vine la pachet cu un certificat de infailibilitate. Dacă a uitat cineva această distincție elementară, îi putem pune la dispoziție Constituția României. Grațuit, fără cătușe, fără mandat. Articolul 23 din Constituție garantează inviolabilitatea libertății individuale și stabilește condițiile în care aceasta poate fi restrânsă. Articolul 16 spune că nimeni nu este mai presus de lege. Iar articolul 124 consacră înfăptuirea justiției în numele legii. Nu în numele orgoliului unui procuror, nu pentru a satisface nevoia de a da un exemplu și nici pentru a demonstra cine are mai multă putere.

În numele legii! Trei cuvinte pe care ar trebui să le știe pe de rost tocmai cei care au primit autoritatea de a interveni atât de grav în viața unui om. Arestarea preventivă nu este o palmă administrată societății ca să se învețe minte. Nu este o pancartă ridicată în piața publică pentru a anunța cine îi deranjează pe cei aflați la putere. Este o măsură excepțională, supusă unor condiții legale precise, care trebuie justificate în raport cu persoana și situația concretă. Dacă există temeiuri legale, acestea trebuie prezentate și verificate în fața instanței. Dacă nu există, nu pot fi inventate din dorința de a oferi un spectacol cu efect educativ. Justiția nu este teatru politic, iar cătușele nu sunt instrumente de propagandă. Pentru puterea vremelnică.

Și acum să coborâm din birourile cu aer condiționat în România cetățenilor care muncesc, plătesc taxe, își cresc copiii și încearcă să trăiască într-o țară în care omul obișnuit este obligat să respecte legea până la ultima virgulă, în timp ce unii reprezentanți ai instituțiilor par să considere că propria autoritate este suficientă pentru a-și justifica deciziile. Cetățeanul greșește? Să răspundă potrivit legii. Instituția greșește? Atunci cine răspunde? Sau legea are dinți numai pentru cei care nu au funcții, birouri și puterea de a decide asupra vieții altora? Aici este problema pe care nu avem voie s-o trecem sub tăcere: drepturile fundamentale nu depind de simpatia sau antipatia unui procuror. Nu trebuie să-l placi pe Bogdan Pește. Nu trebuie să-i împărtășești opiniile și nici să-i iei apărarea în orice împrejurare. Trebuie doar să înțelegi un principiu elementar: drepturile nu se acordă în funcție de popularitatea unui om și nu dispar pentru că acesta a devenit indezirabil în ochii cuiva. Astăzi, cineva este prezentat drept exemplu. Mâine, poți fi tu, pentru că ai spus ceva incomod, ai susținut o persoană controversată sau ai refuzat să te aliniezi corului oficial. Iar aplauzele de astăzi nu-ți vor servi la nimic când vei descoperi că și tu poți deveni ținta unui mecanism pe care l-ai încurajat fără să-i pui întrebări. Drepturile fundamentale nu sunt privilegii rezervate celor care gândesc pe placul puterii. Sunt garanții care trebuie să funcționeze inclusiv pentru omul pe care majoritatea îl detestă. Altfel, nu mai vorbim despre justiție. Vorbim doar despre o selecție arbitrară a celor care merită protecția legii. Iar celor care confundă statul de drept cu dreptul statului de a face orice le trece prin cap le spunem atât: ați încurcat instituția cu stăpânirea și funcția cu proprietatea. Statul nu sunteți dumneavoastră. Procuratura nu este o curte personală. Cetățenii nu sunt material didactic pentru demonstrații de autoritate. Puterea pe care o exercitați v-a fost încredințată pentru îndeplinirea unor atribuții legale, nu pentru a vă alege victime simbolice și lecțiile pe care vreți să le administrați unei țări întregi. Dacă relatarea avocatului este exactă, nu este suficient să ridicăm din umeri și să ne spunem că așa merg lucrurile. Trebuie verificat contextul integral al declarației, trebuie lămurit dacă un asemenea raționament a stat la baza solicitării măsurii preventive și trebuie stabilit dacă legea a fost respectată. O funcție publică nu oferă imunitate față de întrebări. Dimpotrivă, cu cât puterea asupra vieții unui om este mai mare, cu atât răspunderea trebuie să fie mai serioasă.

Domnilor procurori, nu sunteți stăpânii României, iar noi nu suntem supușii voștri! Dacă ați uitat legea, recitiți Constituția. Dacă ați uitat limitele puterii, vi le vom reaminti noi. Într-un stat de drept, procurorii aplică legea. Nu decid cine merită să fie liber. Iar dacă au ajuns să creadă contrariul, problema nu mai este doar a lui Pește. Este a noastră, a tuturor! Pentru că forma actuală de guvernământ a statului a devenit conform ideologiei Diktatură. În toate formele ei. Să vă fie de cap, băi, parchetarilor cu aere de magistrați! Să vă trăiască binoamele, trinoamele și în general telefoanele. Alea de le primiți ca să executați!

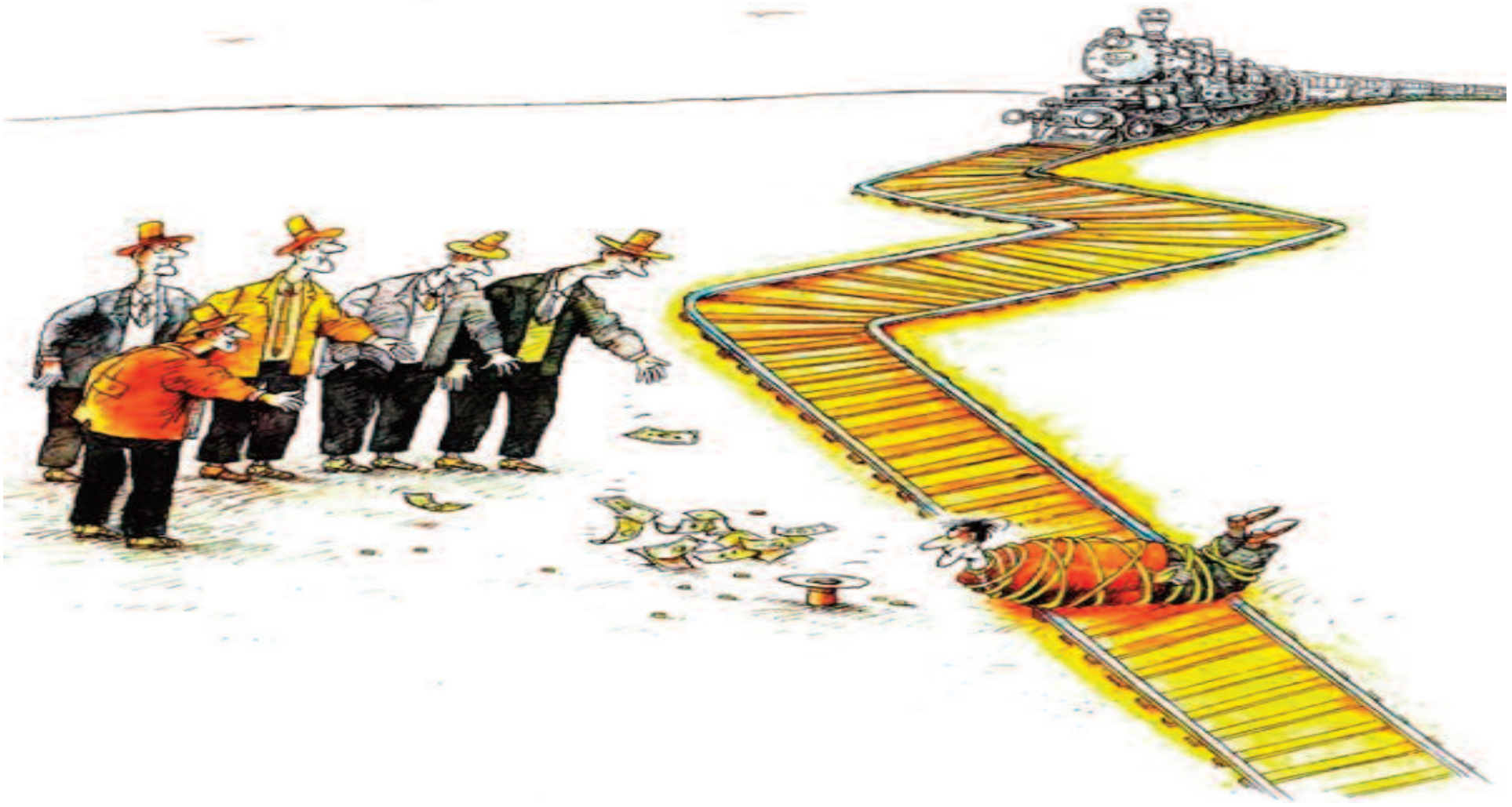

Pesta ticăloșeniei marilor rumegătoare politice și de guvernare...

Cezar Adonis Mihalache

Acolo este focarul endemic… De 37 de ani… Și nu, nu pesta micilor rumegătoare periclitează sănătatea (mai ales economică) a acestei țări… Pentru că bietele animale nu au ele nici o vină… Și poate nici „marile” rumegătoare nu ar avea, dacă… Dacă am putea spune cu siguranță că decizia lor de a vaccina în masă, obligatoriu, efectivele de oi chiar e una nefericită… Neinspirată, prost aleasă în perspectiva posibilităților viitoare de export… Căci, realitatea este că vaccinarea împotriva Pestei Micilor Rumegătoare (PMR) și a Variolei Ovine și Caprine (VOC) nu va duce la deblocarea exporturilor… Cel puțin, nu a exporturilor de animale vii, efectivele dintr-o fermă vaccinată nemaiputând fi mutate în afara exploatației timp de cel puțin doi ani de la finalizarea vaccinării… Cu greu, cu multe restricții, în timp, vor mai putea fi exportate produsele lactate, dar sub condiția unei procesări mult mai agresive… Ceea ce va afecta tocmai valoarea lor nutritivă… Și pe care nu le va mai vrea nimeni… Pentru că, amănuntul pe care au „uitat” oficiali să-l spună crescătorilor este că exporturile vor rămâne blocate pe mai departe… Și nu doar pe o perioadă, postvaccinare, de doi ani, pentru că, odată ce animalele sunt vaccinate, testele de sânge nu mai pot distinge cu ușurință dacă un animal are anticorpi pentru că a fost vaccinat sau pentru că este bolnav și răspândește virusul. De altfel, conform normelor europene și internaționale, dacă un stat își asumă o campanie de vaccinare în masă, acesta își pierde statutul de „țară liberă de boală, fără vaccinare”. Iar exporturile vor rămâne blocate ani în șir, până la calendele vaccinării ipotetice a tuturor animalelor… De aceea, serurile trebuiau evitate și aleasă soluția stingerii focarelor prin carantină și eutanasierea animalelor bolnave… Căci, o dată ales drumul vaccinării, nu mai există cale de întoarcere, pierzându-se statutul de țară liberă de boală fără vaccinare iar posibilitatea exporturilor modificându-se radical. În primul rând, circulația animalelor vii către alte state membre UE sau țări terțe va fi restricționată sau chiar complet blocată pe perioada campaniei de vaccinare dar și a monitorizării post-vaccinare. Care poate dura mulți ani. Apoi, brânza și produsele lactate nu vor putea fi trimise la export decât dacă vor fi supuse unor tratamente specifice, de la pasteurizare, sterilizare, la maturare îndelungată. Asta în timp ce produsele din zonele libere (unde animalele nu au fost vaccinate) își vor păstra regimul normal de circulație.

Or, să nu fii știut autoritățile noastre acest „amănunt”?!… Greu de crezut… Mai ales că aveau exemplul Greciei și al Bulgariei, care s-au opus vehement vaccinării obligatorii, preferând să sacrifice animalele pentru a închide focarele, păstrându-și astfel prețiosul statut de „țări libere de boală, fără vaccinare”… Adică, exact acea condiție a asigurării pe mai departe a calității de exportator. Și avem, iată, cel puțin o dovadă (fie și indirect) că decizia autorităților noastre, dar și a („euro”)politicienilor ce reprezintă interesele altora în defavoarea României (ca acces pe piețele de desfacere), nu a fost luată nicidecum din ignoranță, neștiință, neînțelegerea mecanismelor de condiționare sanitară, ci din ticăloșie… Din nou, repetitiv blestem asupra acestei țări, pentru a face loc altora… Aidoma piețelor cedate de alt guvern trădător la „negocierea” Aquisului de aderare la UE… Pentru că, pe de o parte, prin asumarea vaccinării, România lasă liber culoarul de export de ovine altor state europene, care au refuzat vaccinarea, precum Grecia dar și Bulgaria (da!, Bulgaria care este pe cale să bată palma cu Grecia, deloc întâmplător acum, pentru a obține de la aceasta o zonă portuară în Kavala, pentru exportul prin Marea Egee, ca rută alternativă la exporturile prin Marea Neagră, blocate prin deciziile/ disputele UE și ale Turciei), iar, pe de altă parte, este și o posibilă acțiune voită de repetare a scenariului de imputări tip „Pfizer”… Pentru milionul de doze de vaccinare, care, e drept, vine „gratis” de la UE, dar care incumbă cheltuieli imense ulterioare. Pentru că nimic nu este gratis… Iar scuza ce va urma, că s-a ales această soluție, a vaccinării, pentru că se primeau seruri gratuite de la UE, nu va fi acoperită de cifrele în minus ce se vor rostogoli din bugetele noastre pentru plata medicilor veterinari, depozitarea serurilor, distrugerea celor nefolosite (inclusiv a dozelor deschise și neutilizate complet pe parcursul aceleiași zile, dar și a, predictibil, celor 300.000 de doze pentru pesta micilor rumegătoare care au ajuns deja în țară, dar, fapt nereclamat de autorități, după ce boala a dispărut)… La care se vor mai adăuga multe mii de alte loturi, pentru că România va primi 1,1-1,3 milioane de doze, pentru pesta micilor rumegătoare (boală deja eradicată) și variola ovină.

Iar la „scadență”, UE va ridica din nou din umeri și ne va mai trimite într-un proces… Pentru că nu ea ne-a impus vaccinurile, noi le-am cerut… Nu ea a ales calea vaccinării (și a pierderii automat a statului de exportator), ci noi am ales-o… Noi am cerut acest seruri deși era știut că una dintre condițiile exportului de produse și animale în UE (dar și în țări terțe) era tocmai nevaccinarea efectivelor și menținerea cu orice preț economic (pe termen scurt și mediu) a statutului de țară liberă de vaccinare… Dar și Europei i-a convenit solicitarea noastră, cel puțin dintr-un motiv: eficientizarea managementului stocurilor de seruri, prin reînnoirea loturilor aproape de expirare. Adică, ocazia de a elimina serurile în curs de expirare din banca de vaccinuri de unde le livrează statelor membre… Pentru că și aici este un matrapazlâc, cum altfel?!, România (și nici un alt stat membru) neputând cumpăra vaccinuri direct de pe piața liberă (în cazul de față, din Iordania, unde sunt produse), trebuind să apeleze strict la Banca de Antigen a UE.

Cătușe pentru unii, milioane în așteptare pentru alții. România, statul cu două măsuri...

Zoe Dantes

În România, dacă ești omul obișnuit, statul știe exact unde să te găsească atunci când ai de plătit. Îți trimite somația, îți calculează penalitățile, îți pune poprire pe cont și nu te întreabă dacă ai bani de medicamente, dacă ți-ai plătit întreținerea sau dacă mai ai ce pune pe masă. Legea e lege, obligația e obligație, iar cetățeanul trebuie să se conformeze. Imediat, fără explicații, fără amânări, fără povești. Numai că, atunci când în discuție intră milioane de lei și nume sonore, parcă se schimbă viteza, se lungește drumul și apare o răbdare instituțională pe care contribuabilul de rând n-a întâlnit-o niciodată. Klaus Iohannis, fostul președinte al României, are de lămurit cu statul o situație în care ANAF urmărește recuperarea a aproximativ 4,7 milioane de lei din chirii încasate pentru un imobil din Sibiu. Robert Negoiță a fost asociat în relatările de presă cu o obligație fiscală de aproximativ 273 de milioane de lei, aflată în litigiu. George Becali a figurat, în trecut, în relatări despre obligații fiscale de milioane. Iar în cazul Nordis, prejudiciul reclamat de persoanele care spun că au fost păgubite a depășit 58 de milioane de euro, potrivit informațiilor DIICOT din octombrie 2026. Sunt situații diferite, cu stadii juridice diferite, dar toate pun pe masă aceeași întrebare: cât de eficient este statul român atunci când trebuie să-și recupereze banii? Și acum să ne uităm la Călin Georgescu. Un om cercetat penal, acuzat într-un dosar în care procurorii susțin că un om de afaceri ar fi fost prejudiciat cu 1,1 milioane de euro. Acuzația trebuie judecată, probele trebuie analizate, iar vinovăția trebuie stabilită de instanță. Până atunci, există prezumția de nevinovăție. Nu e un cadou făcut lui Georgescu, nu e o favoare politică și nu e o portiță prin care cineva scapă de lege. Este un drept fundamental, valabil pentru orice om, indiferent cum îl cheamă, ce funcție a avut sau câți oameni îl susțin.

Dar ce vede România cu ochiul liber? Vede un om scos în cătușe, plimbat în fața camerelor, în timp ce alte dosare cu sume uriașe se târăsc prin proceduri, iar recuperarea banilor rămâne o promisiune pe care instituțiile trebuie să o explice. În 23 octombrie 2026, Curtea de Apel București a decis menținerea arestării preventive a lui Georgescu, după ce Tribunalul hotărâse anterior înlocuirea măsurii cu arestul la domiciliu. Instanța a decis asupra unei măsuri preventive, nu asupra vinovăției definitive. Și tocmai aici stă întrebarea: dacă prezumția de nevinovăție este un principiu constituțional, de ce spectacolul cătușelor ajunge atât de ușor să țină loc de verdict în ochii publicului? Nu spun că un om cercetat trebuie lăsat în pace. Nu spun că o datorie fiscală anulează răspunderea penală și nici că toate situațiile amintite sunt identice. Spun ceva mult mai simplu: legea trebuie să fie aceeași, iar măsurile statului trebuie să fie proporționale, motivate și aplicate fără privilegiile pe care le poate aduce puterea sau fără ostentația rezervată celor deveniți incomozi în ochii unei părți a sistemului. Dacă există probe, să fie administrate. Dacă există prejudicii, să fie recuperate. Dacă există datorii certe, să fie urmărite. Dacă există acuzații, să fie judecate. Dar de ce cetățeanul trebuie să aibă impresia că viteza justiției depinde de nume, de împrejurări și de spectacolul pe care îl poate produce un dosar? În cazul Nordis, sute de plângeri și un prejudiciu reclamat de zeci de milioane de euro au readus în discuție banii oamenilor care au plătit pentru locuințe și au ajuns să aștepte explicații. În cazul Iohannis, statul urmărește recuperarea unor chirii. În cazul Negoiță, au existat relatări despre o sumă fiscală uriașă aflată în litigiu. În cazul lui Georgescu, vorbim despre o acuzație penală și despre o măsură preventivă contestată în instanță. Nu confundăm dosarele, nu pronunțăm sentințe în locul judecătorilor. Cerem același lucru pentru toți: transparență, proceduri corecte și rezultate. Pentru că românul nu trăiește în comunicatele instituțiilor. Trăiește la coadă la spital, în autobuzul aglomerat, în frigul din apartament, cu facturile pe masă și cu teama că o singură întârziere la plată îl poate costa mai mult decât își permite. El nu are departament juridic, nu are avocați plătiți să împingă dosarele de la un termen la altul și nu are luxul de a transforma o obligație într-un litigiu de ani întregi fără să simtă presiunea fiecărei zile. El plătește și merge mai departe, pentru că altă cale nu are. Iar când același cetățean vede cum instituțiile pot fi neînduplecate cu el, dar par neputincioase în fața unor sume uriașe, nu mai crede în egalitatea în fața legii. Când vede cătușele înainte să vadă o sentință definitivă, începe să se întrebe dacă justiția mai este doar act de dreptate sau a devenit și spectacol public. Iar când vede că banii statului trebuie urmăriți prin procese, contestații și ani de proceduri, se întreabă cine răspunde pentru timpul pierdut și pentru milioanele care nu se întorc în buget.

Unde este prezumția de nevinovăție? Unde este aceeași măsură pentru toți? Și cine răspunde atunci când statul este necruțător cu omul care datorează câteva sute de lei, dar are nevoie de ani ca să-și recupereze milioanele? România nu duce lipsă de legi. Duce lipsă de încredere că ele se aplică la fel. Iar încrederea nu se recâștigă prin cătușe arătate camerelor, prin comunicate solemne sau prin promisiuni de recuperare. Se recâștigă atunci când legea nu mai pare o bâtă pentru unii și o umbrelă pentru alții. Până atunci, cetățeanul rămâne cu întrebarea pe care nicio instituție n-ar trebui să o poată ignora: dacă legea este egală pentru toți, de ce România trăiește cu sentimentul că nu toți sunt egali în fața ei? De ce Iohannis și toți ceilalți nu sunt arestați preventiv? De ce justiția de rahat întoarce capul de la ce trebuie dar execută ordinele la comanda xelor ce au pus stăpânire pe țara asta? Și nu în ultimul rând ar trebui să ne întrebăm toți dacă trădarea de țară și neam are un preț. Pentru că il vedem toți: 12 milioane de euro încasați de un retard care nu știe pe ce lume trăiește, înscăunat ca să distrugă statul și națiunea română!